

New York Timesi bestsellerite autor

Mary Alice Monroe

RAAMATU-
KLUBI

Mary Alice Monroe
The Book Club
1999

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaane kujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Jana Kuremägi
Korrektor Inna Viires

Copyright © 1999 by Mary Alice Kruesi
© 2016 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

B04309616
ISBN 978-9949-25-909-0

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest **www.ersen.ee**

Markusele
„Vanane koos minuga,
parim on veel ees.“

Proloog

Tagasituleku eel

7. jaanuar 1998

Täna lähen tagasi raamatuklubisse.

Viimasest korrast on möödas pool aastat. Naised on mu vastu lahked, ma tean. Hoolitsevad, võib-olla isegi ettevaatlikud, et mitte öelda midagi, mis mu tragöödiat mulle meelde tuletaks. Loodetavasti ei näe ma nende silmis haletsust. Praegu ei ole mul vaja haletsust, vaid mõistmist. Örnü sõnu ja väljasirutatud käsi, mis aitavad mul pikast eraldatusest välja tulla ja taastada uuesti läheduse oma sõpradega.

Ja me oleme sõbrad. Algasime raamatuklubi koos Dorisega viisteist aastat tagasi puhtast meeleheitest. Olime mõlemad noored emad, elasime samas kvartalis ja vajasime hädasti seltskonda, intellektuaalset virgutust – ja lapsehoidjaid. Tollal, 1983. aastal, oli klubi tegelikult kombinatsioon raamatu- / rinnaga toitmise / lapsehoidmise klubist. Raamatuklubi kasvas ja kasvasid ka meie lapsed, tuli uusi liikmeid, vanu kolis ära, kuid tuumik jäi alati samaks: mina, Doris, Midge ja Gabriella. Ja nüüd Annie. Meil on olnud kohtumisi, kui paljudel meist olid beebid rinnal, kohtumisi, kui mõni tukkus diivanil pärast haige lapsega veedetud magamata

ööd, ja kohtumisi, kui me ilma mingi erilise põhjuseta jõime liiga palju veini ja peaaegu üldse ei rääkinud raamatutest. Nüüd on enamik meie lastest valmis lahkuma ning meie otsime jälle raamatuid, et anda mõte uuele etapile meie elus.

Ma tean, et minu pikk eemalolek on olnud grupi jaoks kurnav. Nad muretsevad minu pärast. Annie on juba kaks korda helistanud, et teada saada, kas ma ikka tulen täna. Ma lugesin eelmise kuu raamatut, Eleanor Roosevelti elulugu, aga mul ei ole suurt midagi öelda selle intelligentse, otsustuskindla naise kohta, kes võidutses isikliku õnnetuse kiuste. Huvitav, kas grupp valis selle raamatu minu pärast, võib-olla selleks, et anda mulle inspiratsiooni, või oli see siis katse muuta mu tagasitulek positiivseks. Mu elus ei ole suuri saavutusi. Kellel on?

Ma kasvasin mõnuses Chicago äärelinnas ja nagu enamik raamatuklubi naise olin minagi 1950. aastate katoliikliku koolisüsteemi toodang. Nüüd me võime kõik naerda, kui mõnes raamatus viidatakse Baltimore'i katekismusele või targeldatud linikute ja kõlksuvate roosikrantsidega nunnakarjale. Me naudime raamatuid, mis viivad meid tagasi sinna süütusse aega, kui me hirmu tundmata mängisime suveõhtutel tänaval kella kümneni. Kui paljud raamatud kujutasid meie ajastu liikumist Motownist* bütliteni ja raske roki? Või Vietnami sõja valulisi valikuid? Kõik me tundsimis poisse, kellest ühed kandsid sõjaväevormi, teised rahuloosungeid, või kedagi, kes põgenes üle piiri ja kellest ei kuulnud enam kunagi. Nüüd teavad mõned meist abikaasasid – enam mitte noori, kes ei vanane väärilt, kes purustavad peresidemed ja põgenevad. Me loeme nendest ahnelt lugusid, imestame, väriseme.

Ma tunnen puudust oma raamatuklubist. Ma tunnen puudust raamatute lugemisest ja nende üle arutamisest. Raamatud on gru-

* Motown – Ameerika plaadifirma, loodi 1959. (Tõlkija märkus.)

pile võtmeks, mille abil meie arutelu käima lükata. Nad loovad turvalise õhkkonna ja nii võime kokkusaamistel jagada mõtteid, hiljem ka muresid. Ja veelgi hiljem – saladusi. Ent enamasti tunnen puudust oma sõpradest. Nemad on meie grupi tõeline ime. Ma näen oma elu loona, mida jagan raamatuklubiga. Ja kuigi on üllatusi, ei ole lõpplahendust. Ma olen nagu sina. Minu lugu võib olla sinu lugu.

Ühel päeval, täiesti ootamatult, mu lugu muutus. Tegevuspaik vahetus. Tegelasi raputati. Kui see oleks jutustuse sündmustiku skeem, ei mahuks mu langusejoon paberile. Ainuke jääv suurus oli vaatenurk: esimese isiku – minu oma; ma vaatan väljapoole ja sissepoole ega näe mitte midagi.

Ma ei näinud seda ette. Arvatavasti nimetavad kirjanikud seda „üllatuselemendiks“, seda eikusagilt tekkinud vapustust, mis paiskab peakangelase elu teistele rööbastele. See on see vana püss-sahtlis trikk. Kas jutustus on põnevik, armastuslugu, seiklusjutt, komöödia või draama – päriselus on see kõik kokku –, sa lihtsalt ei tea, mis järgmisena juhtub.

Minu jaoks tuli muutus 21. juunil 1997. aastal. Sellel päeval kukkus laip läbi katuse.

Üks

Terve elu on üks lugu ja iga päev kogub igaüks meist lugusid.

Rachel Jacobsohn, „Raamatuklubi käsiraamat“

21. juuni 1997

Eve Porter väljus majast eredasse varahommikusse päikesevalgusse. Ta tõstis kohe peo silme ette, terav valgus oli liiga tugev.

Majas sees valitses vaikus ja hämarus. Bronte ja Finney magasid oma tubades, koer vingus ja Eve ei olnud veel kohvi joonud. Tom luusis närviliselt askeldades tubades ringi, korjas kokku oma töid ja pakkis kohvrisse viimase minuti asju. Enamikul hommikutel meeldis Eve'ile viivitada kohvi juues, avada aknad ja lasta sisse värsket hommikutuult ja nautida neid väheseid omaette olemise hetki, enne kui perekonna nõudmised teda tegutsema sundisid. Sellel hommikul tundis Eve, et mehe ärritatud pingulolek ja ta enda näriv süütunne, mida ta vihkas, ajasid ta välja. Ta vajas distantsi, veidi värsket õhku.

Eve meenutas päevi, mil ta oli vaid sammu võrra Tomist taga-pool, kui mees valmistus ärireisile minema. „Siin on su piletid. Ma leidsin su piipari. Kas tellin sulle takso? Kas sa tahad midagi süüa? Las ma valan sulle värsket kohvi.“ Eve oli mehe ustav kaaslane või nagu Tom tihti seda väljendas – tema oli kapten ja Eve tüürimees.

Ent viimasel ajal oli Eve'il tunne, et laev on põhja minemas. Ta ei suutnud põhjust sõnastada, aga ta oli hakanud otsima päästeplaate. Asi polnud selles, nagu ta oleks kahelnud Tomi kompetentsuses, pigem selles, et mehe kuuenööbid ei säranud enam nii eredalt. Aga võib-olla oli teekond liiga pikk.

Eve raputas need mässulised mõtted peast ja astus uksest välja hommikupäikesesse. „Täna tuleb ilus ilm,“ ütles ta kindlalt, vaigistades südamesosinaid. „Ta *ei* riku mu päeva.“ Ta suundus aeda, sahiseva tuuleõhu ja linnulaulu poole, pöörates selja suletud, pimedale majale. Varahommikune õhk lõhnas magusalt ja päike paistis mahedalt püsilillepeenra rõõmsatele värvidele. Ta kummardas, et imetleda kortslehe karvasele lehele kogunenud kastetilku.

Täna oli suve esimene päev, taipas ta, ja tuju tõusis nagu tuulelohe. Talle meeldivad igasugused tähtpäevad: sünnipäevad, aastapäevad, pühad, linnukesed kalendris, sälgud laste kasvu tähistavatel graafikutel. Tänapäev tuleb eriline, uhiuus. Ta tundis seda sügaval sisimas. Suvi on kohal koos suviste päevade ja meeldivalt soojade öödega, sundimatute grillimiste ja basseinihüppamisega. Ta tundis tohutut kergendust, et raske kooliaasta on läbi. Ta igatses mängida oma lastega.

Ta peaks nad tõesti üles äratama, et nad saaksid isaga hüvasti jätta, aga nad olid nii väsinud; ta laseb neil veidi kauem magada. Finneyl on keskpäeval jalgpallimatš ja Bronte tahtis kella kahe ajal kaubanduskeskusesse sõita. Kuna Tom on paar päeva ära ja lapsed ei pea kooli minema, siis võib ta ennastki veidi lõdvemale lasta. Võib-olla isegi pigistada pisut aega aias tegutsemiseks, mõtles ta, määrgates, et tubakataimedel tuleks närtsinud õisi lõigata.

Ta põlvitas, nautides hommikuse kaste jahedust, mis tegi ta puuvillased pidžaamapüksid läbimärjaks. Enam ta ei lootnud, et keegi aitaks tal rohida või istutada. Lapsed olid palju aastaid kõvasti nurisenud ja ta oli lakanud nende aega nõudmast, ja Tom, noh, temal

ei olnud kunagi aega ega huvi. Nad olid alati hõivatud ja tema töö ema ja abikaasana on hoolitseda selle eest, et kodune elu laabuks tõrgeteta. Aga maja on nii suur.... ja nende krunt samuti – üks suurimaid Rivertonis. Lapsed olid uhked oma kodu üle ja see oli Eve'i arvates tema edu pant. Ta oli kõik kaksteist tuba ise sisustanud, õmmelnud lugematuid meetreid kardinaid ja juhatanud sisustustöid. Ta oli isegi terve krundi iluaiaks kujundanud, istutanud omaenese õrnade kättega üle viiekümne põõsa ja arvutuid püsikuid.

Lõppude lõpuks on aiatöö ta hobi, ütles ta endale, kaevudes mulda. Keegi ei palunud tal istutada just neid lilli, mida ta armastas. Nii et miks ta peaks ootama, et nad aitavad? Ja kas polnud see ema töö, isegi kohus, juhtida kodust elu. Kas ta polnud asendamatu? Sellegipoolest oli ta haavunud, et keegi ei pakkunud end appi, ja ta kiskus ettevaatlikult vastikut umbrohtu, et see koos juurtega välja tuleks.

Välisuks paiskus lahti ja pead tõstes nägi ta oma meest kivitrepist alla garaaži poole kiirustamas. Ta kuuehõlmad lehvisid, ta komistas reisikottide otsa ja temast tulvas ärritusesädemeid, mida Eve tunnetas aia teises otsaski. Ehkki mehe tume ülikond oli laitmatu, valge särk läikis ja lips oli piisavalt stiilne, et seda salamisi imetleda, märkas Eve'i taibukas pilk kohe mehe kõvasti kokkupigistatud huuli, mis andsid ta peenejoonelsele, päevitunud näole viimasel ajal Eve'ile liigagi tuttava pingul ilme. Tom ei olnud edev mees. Ta juuksed võisid küll pealael juba hõreneda ja vööümbermõõt võis olla suurem, kuid Tom Porter nägi endiselt välja nagu filminäitleja – selline välimus oleks võinud olla ta arstikarjääris takistuseks, kui poleks olnud teravat mõistust ja kaastundlikku pilku ta tumedais silmis.

Ent Eve ei näinud täna hommikul ta silmi, sest valgus oli liiga ere. Ta tõmbas silmad kissi ja tabas ainult mööduva mehe varju.

„Ma helistan sulle õhtul,“ hüüdis mees hajevil olles üle öla.